

“La premsa de Madrid ens maltracta constantment”

David Albelda (Pobla
Llarga, Ribera Alta,
1977) ha esdevingut,
per mèrits propis,
l'abanderat d'un nou
València CF.

La força i l'empenta
del seu treball
l'han convertit
en un símbol del
valencianisme
del segle XXI.

En aquesta entrevista,
feta abans de saber-se
la marxa de l'entrenador
Rafa Benítez,
ens conta la seua
experiència
i com en veu el futur.

Diuen els entesos que aquest és el millor València de la història. Dues lligues en tres temporades, una Copa de la UEFA i dues finals perdudes de la Champions League. Certament, parlen i no acaben. Que si un joc sòlid, que si ben equilibrat i, és clar, molt eficaç. Per mèrits propis, aquest València CF s'ha guanyat un lloc entre els grans d'Europa i bona part del mèrit li l'atribueixen al seu capità, David Albelda, migcampista de tall defensiu, expeditiu quan cal, sempre volenterós i en progressió permanent. L'ànima i el cor d'un equip que ha posat fi, no sabem si definitivament, a l'hegemonia del Reial Madrid i del FC Barcelona.

—Com es viu això de ser capità del millor València de la història, segons els qui saben de la matèria?

—**Amb una alegria immensa. El fet de ser capità va en concordança amb el fet que ets un referent per a la gent d'ací, per a l'afició. A més, sempre tens un plus per ser de la casa, per viure el valencianisme des de ben menut.**

—A l'Ullevi, l'estadi de Göteborg on el València va guanyar la Copa de la UEFA, es va lligar al coll una senyera tan bon punt va acabar el partit...

—**Això és un costum. Cadascú té les seues referències. Igual que Sissoko —de Mali— portava la del seu país, jo portava la senyera. Els argentins també solen portar la seua bandera. Són símptomes dels referents que té cadascú.**

—S'ha acostumat a guanyar?

—**No, a guanyar un no s'acostuma mai, és molt difícil. Portem uns anys molt**

bons, però és molt difícil, s'ha de patir molt per aconseguir les victòries.

—Li pesa la responsabilitat?

—**Vivim en pressió permanent, amb molta responsabilitat, perquè el futbol mou molta gent. És molta la massa social que hi ha al darrere, però també acabes acostumant-t'hi, amb el pas dels anys.**

Amb només vint-i-cinc anys, David Albelda va ser triat capità pels seus companys. L'elecció va ser més que simptomàtica. Albelda, tot i la seua joventut, va ser el preferit del vestuari per a representar el planter i fins i tot va desplaçar Canizares d'aquesta condició. Tal vegada el fet de ser l'únic valencià i, juntament amb el porter Andreu Palop, l'únic que parla valencià; o el fet de ser dels pocs jugadors criats a l'escola de Mestalla; que no troba arruga de res, ni s'arruga davant ningú; que sap connectar, pel seu caràcter obert, planer i, per què no, carismàtic amb l'afició com pocs companys saben fer-ho... Tal vegada per això i més, Albelda ha passat a formar part de l'imaginari col·lectiu del valencianisme i a compartir protagonisme amb noms il·lustres com els de Puchades, Claramunt o Kempes.

—Aquest havia de ser l'any de Laporta, de Ronaldinho, de Beckham... i resulta que l'estrella de la Lliga ha estat Albelda. *Interviú*, revista sempre atrevida, l'ha fotografiat al descobert, amb només unes pilotes a la mà que just li han tapat el que han pogut. Un símbol, no?

—**No et penses... La meua figura, com la de la resta de companys del València, ha pres rellevància pel triomf a la Lliga i**

“A Espanya, tots els qui no són ni del Madrid ni del Barcelona s’identifiquen molt amb el nostre estil de joc, el dels equips més humils, que han de treballar molt més per tirar avant”

la UEFA. En tot cas, el València sempre ha destacat com a bloc. En el meu cas, no destaque com ho puga fer Ronaldinho o altres companys que individualment són molt bons.

—Ha manifestat, en més d’una ocasió, que amb el València ha guanyat el futbol humil.

—Han guanyat les ganes de treballar.

—Per què, això? O millor dit, en contra de qui ho diu?

—No, no, no... Això no va en contra de ningú. Ho dic simplement perquè, al València, moltes vegades se’ns ha acusat de no fer un futbol bonic, futbol esportiu. Però crec que tenim les idees molt clares. Per a lluitar contra equips com el Reial Madrid o el Barcelona, que, per exemple, ens dupliquen o, fins i tot, tripliquen en pressupost, que tenen molta qualitat individual, l’única manera de fer-los front és amb el treball col·lectiu, amb el treball en bloc. Avui dia, a Espanya, tots els que no són ni del Madrid ni del Barcelona s’identifiquen molt amb el nostre estil de joc, el dels equips més humils, més menuts, que han de treballar molt més per tirar avant.

—Ha esdevingut el València el contrapès futbolístic i social al Reial Ma-

drid, fins i tot desplaçant el Barcelona d’aquesta consideració?

—Això ho porta la trajectòria d’aquests últims anys. Nosaltres estem a un nivell molt bo, mentre que el Barcelona, tot i que enguany s’ha recuperat, ha tingut uns anys que no ha estat gaire afortunat. Sí, podem dir que nosaltres hem guanyat en aquest sentit.

Albelda es mostra, en tot moment, molt prudent. No té més remei, qüestió de supervivència. Sap que cada cosa que diga serà escrutada minuciosament per l’opinió pública, que fins i tot podrà ser titular en la premsa esportiva l’endemà. Que res és gratuït. Un dubte, una crítica... Tot és susceptible de ser matèria de polèmica. Per això, es para uns segons abans de contestar cada pregunta, mentre riu sorneguerament. Tot seguit, respon amb el mateix ofici que fa servir quan salta a la grespa.

—Per què tant d’antimadridisme? Per què tantes ganes?

—Perquè des de Madrid es ven una imatge del Reial Madrid que a la gent que no és seguidora d’aquest club li fa agafar mania. Pequen un poc de prepotents, però no per culpa del club, ni dels jugadors, que puc dir que els conec de la selecció espanyola i que són gent molt normal, amb moltes ganes de treballar. Començant pel terme de galàctics, que és un qualificatiu que els jugadors no s’han ficat ells mateixos, sinó els de fora, la premsa d’allí, i ho fan perquè això ven més... Evidentment aquests factors fan que cresca l’antimadridisme. Qui és del Reial Madrid, per exemple, ho porta molt a dins, però qui no ho és, amb comportaments així, li agafa mania.

—Hi ha qui diu que el València, en dos anys, ha fet més la Generalitat en vint per escampar socialment l’orgull de la valencianitat.

—El futbol estira tota la massa social. Quan nosaltres arribem a València, amb un títol sota el braç, és increïble. Gent de totes les edats, dones i homes! Tothom està molt pendent del futbol. Tot València ho viu d’una manera molt especial, amb molta alegria. La força del futbol mobilitza molta gent, això és evident.

Albelda és dels jugadors que, com ningú, lliguen amb l’essència del club, amb la seua base social, amb l’entorn, amb el país. A tall d’exemple, l’any 2001 va participar en la lectura col·lectiva del *Tirant lo Blanc* que la falla Na Jordana organitza cada Nou d’Octubre. Encara és més: Albelda és el jugador que més penyes visita al llarg de l’any. Sap que la passió de la parròquia valencianista es forja amb aquesta feina incansable, de passejar-se el país, els pobles i els carrers compartint les il·lusions i el compromís amb un club en expansió permanent.

—Un jugador està disposat a quedar-se al club de la seua vida a canvi de renunciar, tal vegada, a ser un galàctic o un culer? Recorde que l’any passat el van relacionar amb el Barcelona.

—Abans, no ho sé, tal vegada no. Però avui dia, sí. Perquè et trobes a un nivell prou paregut a aquests grans equips. I si mires la part econòmica, et puc assegurar que un està disposat a perdre diners sempre que les diferències no siguen massa exagerades.

—Com arriben a influir-vos les batalles entre els grans accionistes del València?

—No ens influeixen. La nostra sort ha estat allunyar-nos des d’un principi d’aquests problemes de l’entorn que a nosaltres no ens afavoreixen en res.

—El Llevant UE està a punt d’ascendir...

—Segur.

—A tots ens agradaria. Però com pot afectar el València? S’anivellaran les aficions, el protagonisme?

—Veig difícil que el protagonisme es repartesca. El València sempre continuarà sent el referent, perquè té una massa social molt més gran que la que puga arrossegar el Llevant. Però, evidentment, per al futbol valencià aquest ascens serà molt positiu. Tindre dos equips a Primera Divisió... Ho podem comparar amb l’Atlètic i el Reial Madrid. Evidentment, malgrat tot, cadascun té el seu estatus, la qual cosa va en consonància amb la gent que arrosseguen.

—Fa ben pocs dies van jugar Catalunya-Brasil. Li agradaria jugar algun dia un País Valencià - Brasil?

"Veig difícil que el protagonisme del València i el Llevant es repartisca. El València sempre continuarà sent el referent, perquè té una massa social molt més gran que la del Llevant. Però per al futbol valencià aquest ascens serà molt positiu."

— Per problema de dates resulta difícil. A tots ens va malament. Però a València solen fer aquests partits per Nadal...

Riu a bastament. La pregunta, si més no, li sembla impertinent, si atenem al seu rostre, mig perplex, mig molest. Prefereix, en tot cas, esperar la pregunta següent, a veure si hi ha més sort. Això de les seleccions nacionals, segons com, pot ser un estorb a unes hores només d'incorporar-se a la concentració de la selecció espanyola. I encara més, quan l'entorn no és gens propici.

— Va veure la boda del príncep?

— No, no. No vaig tindre temps.

— Li ho preguntava perquè diuen que el futbol és l'esport rei. I a la boda del fill del rei no hi havia convidat futbolistes.

— No m'hi havia fixat. Però a les bodes es porten amics, coneguts...

— Què va sentir quan al València li van xiular aquell penal injust i imperceptible contra el Reial Madrid, a mitjan campionat, al Santiago Bernabéu?

— Molta impotència, perquè veus que no pots fer-hi res, perquè és una injustícia molt gran, perquè en una decisió tan polèmica, et tiren per terra el treball d'un partit tan important. Però ens hem de recuperar de tots aquests cops.

— Veu alguna mà al darrere, amb tantes casualitats que sempre acaben afavorint al mateix...

— Mai no ho he pensat. Els àrbitres són persones. Evidentment, no és la mateixa pressió xiular al Bernabéu que en camps més modestos. Però bé...

— De vegades us heu sentit maltractats o pressionats per la premsa de Madrid?

— Constantment. Ets campió de Lliga i continuen publicant més coses del Reial Madrid que nostres. Tot es mou pel negoci, per vendre més diaris a la massa social. El negoci diu que s'ha de publicar això perquè es venen més diaris o perquè s'escolta més la ràdio... i es fa així.

— Què farà la selecció espanyola en aquesta Eurocopa?

— Farem el que podrem. Evidentment, no podem posar fites altes, perquè últimament la selecció mai no ha guanyat res d'important.

Amb aquest comentari, David Albelda es refereix a la selecció absoluta, perquè en els Jocs de Sidney la selecció olímpica sí que va obtenir una medalla de plata. Demà ha de ser a Madrid, a la concentració de la selecció espanyola que disputarà l'Eurocopa de Portugal. I encara li queden molts compromisos per atendre. El ritme del campió és frenètic. Els mitjans volen unes impressions del capità, unes opinions sobre futur del club, per alimentar el circ mediàtic que viu al voltant de l'espectacle del futbol. El fotògraf li demana un moment d'atenció per a captar la imatge de l'entrevista. I és que no hi ha espectacle sense imatge.

Salvador Giménez